

Vlevo kolega z místa výkonu mé civilní služby, vpravo za objektivem fanda Znouzecnosti, na druhém konci sálu spoluhráč z mé první kapely a za mixážním pultem můj bývalý středoškolský profesor. Kdesi za mnou zazněl gong. Světla v sále potemněla a na pódium, jen o maličko barevnější než šedobílé hlediště kolem mne, se vyklátila hubená postava frontmana plzeňské bluegrasové legendy [Cop](#). Míša Leicht ohlásil své hosty: rodině spřízněný [Blue Gate](#).

Jejich výstup byl technicky na vysoké úrovni. Dvojhlasy Ilony Leichtové a Petra Šemory zněly plně, místy doplněné o hlas třetí z úst mandolínisty Jirky Rybáře. Chřipková epidemie řádila i v Plzni, a tak místo Libora Nývltu na banjo zaskakoval Petr Novák.

Jirka Vopava a Míša Leicht

foto: Pirát ©

Odehráli osm písní. U prvních jsem propadal pocitům znuděnosti. Nenápadité arrange prolínala alespoň rychlá a úderná melodičnost složená z klasických trojakordových countryových postupů. Navíc odehraných roboticky bez nějakého procítění mířeného k divákovi, tedy i ke mně. Blue Gate naštěstí potřebovali jen rozehrát, a tak někde okolo páté písně (*Slavík*) jsem konečně začal vnímat i nějaká sóla, chytlavost a zajímavé melodické a textařské výlevy. Druhá půle byla o něco energičtější, přesto mi jejich výstup nakonec splynul do jednotného guláše půleného právě Slavíkem. Možná byl navině fakt, že chyběl kapelní banjista a že Ilona má krátce před mateřskou dovolenou.

V nadějném očekávání, že **Cop** mne přece nemůže zklamat, jsem přežil krátkou pauzu. S kamarádem jsme ji vyplnili mými problémy s pedály u auta, kterým jsem v novém zaměstnání musel přivyknout. Mezitím se prostorem opět rozezněl gong. Za kovovým leskem mikrofoních stojanů a uzlíky kabelů se na publikum vrhla šestka muzikantů. Pustili se do nás s opravdovou vervou. Lidově řečeno si to pěkně "dávali". Hned jsem musel upadnout do kývavého pohybu a podlaha pod mou židlí se chvěla tichým klepáním podrážek mých bot. Míša Leicht, s proklatě nízko pověšenou kytarou, zvyšoval můj dojem o tom, že jsem si spletl bluegrasovou kolekci Copu za rockový koncert. Slet prvních tří písní skončil a Míša nás podruhé přivítal. Krátký komentář na téma, Coprok 2005 ve znamení improvizace, a už do nás zase hnali trochu koketní píseň o malé černé
Lady.

Cop, Blue Gate a Gong

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 24 Únor 2005 04:00

Večerem se táhly hořovické historky houslisty Jardy Štěrbý o kuně, vyznačující se dvěma záhadnostmi: oblibou v požívání automobilové kabeláže a naprosto dokonalou schopností být nezničitelná, ať už se použije jakýkoliv smrtící prostředek. V Hořovicích stojí zámek. Byl jsem v něm účasten jedné zajímavé akce ke dni dětí. Také tu prý stojí hospoda, v níž mají chlapi skutečnou výdrž a pijí tu ostočest. A když už přece jen nemohou, tak to kryjí do půlitru v utajení natočeným nealkem. A tah může vesele pokračovat.

Ten náš se také ještě nezastavil. Čekala nás ještě nová instrumentálka a dárek Franty Černého z Čechomoru v podobě písně *Nedívej se zpátky*, kterou Cop přefiltroval do svého lehce naivního až amatérsky znějícího soundu. Přesto nedokázali zakrýt typickou čechomoří melodičnost a údernost. A právě ta trocha naivity se mi na nich líbila nejvíc. Cop vstoupil do svého 27. roku své existence a přece nepůsobí dojmem komercí zhýčkané kapely. I když je hraje kdejaké české radio. Čas jim předal mnoho zkušeností a oni je dokáží zúročit v brilantních sólech, kde se jednotlivé nástroje potkávají a něžně dotýkají, aby ten který před chvílí dominoval, se uklidnil a pustil k výstupu další. Zejména mne uchvátili houslové party.

Cop několikrát jistě nečekaně přidával. A tak po oficiální poslední písni známé z Bonanzy (*Irish*) vystřídal Jirka Vopava mandolínu za housle a ve spolupráci s Jardou Štěrbou rozvášnil publikum ještě ke třem přídávům.

Nakonec jsem si říkal, že jít na bluegrass není tak špatný způsob trávení večera. Posedíte s přáteli a poslechnete si extrémě rytmickou a energickou hudbu. Přesto mám na bluegrass podobný názor jako na fotbal. Dlouho to nevydržím sledovat, ale rád si to někde zahraju (na basu).